ममाशक्यं नास्ति किञ्चित् दाताहं सर्व्वसम्पदां ॥ २६ ॥

सुभद्र उवाच ॥

कण्ठे ते किञ्च कवचं कस्य वा सर्व्वपूजितं[7] ।
अमूल्यरत्नगुटिकायुक्तञ्च सुमनोहरं ॥ २७ ॥
कवचं देहि मे देव स्वसत्यं रक्षणं कुरु ।
विप्रस्य वचनं श्रुत्वा शुष्ककण्ठौष्ठतालुकः ॥ २८ ॥
वक्तुं न शक्तस्तद्वाक्यं दध्यौ कृष्णपदाम्बुजं ।
प्रददौ गुटिकां तस्मै नोवाच कवचं मुनिः ॥ २९ ॥
तमुवाच महर्षिश्च वितुष्टश्चोन्मनाः[8] सुत ।
वत्स क्रोधो हि देवस्य वरं तुल्यञ्च वाञ्छितं ॥ ३० ॥

नारायणर्षिरुवाच ॥

त्रिंशत्सहस्रवर्षञ्च भुङ्क्ष्व राज्यं सुदुर्लभं ।
लभस्व दुर्लभां लक्ष्मीं मायया मोहितो भव ॥ ३१ ॥
मदिष्टदेवकवचं गृहीतं येन हेतुना ।
सप्तकल्पान्तजीवित्वं परत्र च भविष्यति ॥ ३२ ॥
सुचिरेणैव कालेन गोलोकञ्च प्रयास्यसि ।
परे मृकण्डुपुत्रस्त्वं मार्कण्डेयो भविष्यसि ॥ ३३ ॥
मया दत्तञ्च कवचं त्वां च रक्षति पुत्रक ।
तव कण्ठे स्थितिश्चास्य प्रतिजन्मनि जन्मनि ॥ ३४ ॥
पुनश्च गुटिकायुक्तं कृत्वा च कवचं मुनिः ।

---

[7] पूजनं T. [8] चात्मना M. T.